

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2795

гр. София, 24.08.2010 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в закрито заседание на 24.08.2010 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **9103** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуален кодекс (АПК), във връзка с чл.79, ал.1, от Закона за българските лични документи (ЗБЛД).

Делото е образувано по жалба на П В А от гр. С.,щ ул. „К Б Г” № , .2, срещу Заповед №з-20057/25.11.2009г. на заместник директор на Столична дирекция на вътрешните работи към Министерство на вътрешните работи.

С обжалваната заповед на жалбоподателя в качеството му на управител на „Ю.Б.Н.К.” О. е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „забрана за напускане на страната”, с правно основание чл. 75, т. 5 от ЗБЛД, със срок до погасяване или пълно обезпечаване на вземането на държавата по изпълнително дело 1730 / 2002 г. на Териториална дирекция С.–град към Национална агенция за приходите, за задължения на посоченото дружество над 5 000 лв.

С жалбата се иска отмяна на заповедта, като се излага и довод, че жалбоподателят освен управител на дружеството–длъжник „Ю.Б.Н. К.” О., заема и длъжност мениджър-продажби в „Бултрако” – официален вносител на „Х” за Б, като дейността му е свързана с множество пътувания в чужбина по сключване на търговски сделки и представителство. С налагане на забраната сериозно се затруднявало изпълняването на служебните му задължения, а същевременно и събирането на вземането на държавата по изпълнителното дело.

Ответникът - заместник директор на Столична дирекция на вътрешните работи (С.) към Министерство на вътрешните работи (МВР), е оспорил принципно жалбата чрез процесуален представител.

От фактическа страна се установява следното:

Обжалваната заповед № з- 20057/25.11.2009г. е издадена въз основа на искане на публичен изпълнител при Национална агенция за приходите, обективизирано с писмо

№ 1730/ 2002/182786/30.07.2009 г. на основание правомощията на този орган по чл. 221, ал. 6, т.1,б. „а” и „б” от Данъчно-осигурителен и процесуален кодекс (ДОПК). Искането е да бъде наложена ПАМ по чл.75,т.5 от ЗБЛД на жалбоподателя П В А, в качеството му на управител и представляващ „Ю.Б.Н. К.” О., вписано по фирмено дело № 21149 / 1992 г. при С градски съд. От приложеното удостоверение от съда по регистрацията на „Ю.Б.Н.К.” О., се установява, че дружеството се управлява и представлява от трима управители заедно и по отделно, единият от които е жалбоподателят П А.

Съгласно мотивите на искането, дружеството е длъжник по изпълнително дело № 1730/2002г. за публични вземания над 5 000 лв., уведомено е за задълженията с покана от 10.04.2000г. и съобщение от 26.09.2001г. и не е представено обезпечение в размер на главницата и лихвите. Изпълнителното дело е образувано за събиране на вземания на държавата за данък върху добвената стойност (ДДС) по Данъчен облагателен акт № 712 / 10. 10. 1995г. – главница 7095 лв. и по Постановление за принудително събиране на митни сборове (ППСМС) № 62 / 20.08.1999г. – главници за ДДС и мито общо 626 лв., както и лихви върху същите. В искането се сочи, че по изпълнителното дело нямало информация за обжалване на актовете, от които произтичат вземанията на държавата – изпълнителните основания, но подлежали на предварително изпълнение, на основание чл. 209,ал.2 ДОПК. Наличието на посочените задължения на дружеството към държавата по изпълнителното дело е потвърдено и в хода на съдебното производство - с писмо от 17.06.2010г. на публичния изпълнител, съгласно което задължението общо е в размер на 44 449 лв., в това число главници 7 721 лв. и лихви 38 728 лв. В писмото изрично се посочва, че публичното вземане не е погасено по давност поради непредприемане на действия по събирането му, а наложените с Постановление от 19.06.2009г. по същото изпълнително дело запори по банковите сметки на дружеството в 30 банкови клонове и на моторни превозни средства, не обезпечавали задължението, тъй като липсвали авоари по сметките на длъжника, а превозните средства били с неизвестно местонахождение.

Административният орган въз основа на искането и твърденията в него, е приел за установени посочените в същото обстоятелства, с оглед на което и наличие на основание по чл. 75,т.5 ЗБЛД за налагане на процесната ПАМ на жалбоподателя. Искането на публичния изпълнител представлява официален документ по смисъла на чл. 179 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), като издаден от длъжностно лице, в кръга на службата му, по установените форма и ред, с оглед на което и съставлява доказателство за извършените от публичния изпълнител действия. С оглед на тази разпоредба, то искането на публичния изпълнител има обвързваща формална доказателствена сила за посочените в него факти и обстоятелства, в случай, че не се докаже обратното. Административният орган изрично се е позовавал в мотивите на заповедта на чл. 79,ал. 2 от ЗБЛД, според който не се прилагат разпоредбите на чл. 26 и чл. 35 от АПК в производството по издаването. По силата на посочената дерогация, не се спазват задълженията на административния орган да уведоми адресата за започване на производството, да изясни фактите и обстоятелствата, от значение за случая и да обсъди обясненията на заинтересованите лица, ако такива са направени. От това следва, че формалната доказателствена сила на искането на публичния изпълнител, не може да се оспори от засегнатото лице в хода на административното производство по налагане на процесната ПАМ.

Заповедта изрично съдържа указание по чл. 79, ал. 4 от ЗБЛД, съгласно който жалбата не спира изпълнението на наложената ПАМ.

Съгласно правното основание за издаване на обжалваната заповед - чл. 75, т. 5 от ЗБЛД, не се разрешава напускане на страната на лицата, за които е поискана забрана по реда на чл. 221, ал. 6, т. 1, букви "а" и "б" от ДОПК. Съгласно тази разпоредба на ДОПК, ако по изпълнителното дело с длъжник търговско дружество, размерът на публичното задължение е над 5000 лв. и не е представено обезпечение в размера на главницата и лихвите, е предвидена правната възможност публичният изпълнител да поиска от органите на МВР да забранят на членовете на управителните органи на това дружество да напускат страната, както и да не се издават или да се отнемат издадените паспорти и заместващите ги документи за преминаване на държавната граница. Посоченото правомощие се упражнява и в случай, че идентично искане не е направено от органа, установил публичното вземане, каквото не се установява да е направено от фактите по делото.

Правилото на чл. 75, т. 5 от ЗБЛД задължава административният орган при наличие на предвидените в същата предпоставки, да наложи предвидената в същата норма забрана, като в тази хипотеза действа в условията на обвързана компетентност. Органът не разполага с избор между равностойни правни възможности и няма право на преценка дали да издаде или не съответният административен акт, а проверява наличието на условията и предпоставките, предвидени в хипотезата на правната норма, а след като прецени съществуването им, е длъжен да издаде предвидения акт – в случая за налагане на процесната ПАМ.

Формалните предпоставки по чл. 75, т. 5 от ЗБЛД, обвързващи административния орган да издаде обжалваната заповед спрямо жалбоподателя, в качеството му на управител на търговско дружество са: искане от оправомощен от закона орган, какъвто е публичният изпълнител, в което искане да са удостоверени обстоятелствата по чл. 221, ал. 6, б. „а” и „б” ДОПК: съществуване на вземане в размер над 5 000 лв. по изпълнително дело; търговското дружество „Ю.Б.Н.К.” О., да има качеството на задължено лице за публични вземания; адресатът на мярката – жалбоподателят, да има качеството на управител на това дружество. Наличието на посочените основания по чл. 75, т. 5 ЗБЛД се установява от фактите по делото.

Изложеното до тук за предпоставките за налагане на процесната ПАМ, отразява трайната съдебна практика на Върховния административен съд на Република Б (само ВАС). Така например в Решение № 7202/01.06.2010 г. на ВАС по адм.дело № 171/2010, се посочва, че съгласно чл. 75, т. 5 ЗБЛД, административният орган от системата на МВР, „в случая действа в условията на обвързана компетентност, т.е. при наличието на изискуемите се предпоставки няма право на преценка, а е длъжен да постанови ПАМ за забрана напускане на страната и неиздаване на паспорти и заместващи ги документи”. По това дело е установено качеството на управител на лицето на дружество – длъжник по изпълнително дело за публични вземания в размер над 5 000 лева, за които не е представено обезпечение в размера на главницата и лихвите, „каквито са предпоставките за искане от публичен изпълнител до органите на МВР да наложат ПАМ по чл. 75, т. 5 ЗБДС на основание чл. 221, ал. 6, т. 1, б. "а" и "б" ДОПК”. Предвид искането на публичния изпълнител, на основание посочената разпоредба на ДОПК, е прието, че са спазени материалноправните предпоставки на чл. 75, т. 5 ЗБДС, с оглед на което жалбата на адресата на тази мярка е отхвърлена и в касационното производство.

По делото не се установява и не се твърди в искането на публичния изпълнител, извършването на действия за събиране на публичното вземане на дружеството по реда на процедурата за взаимна помощ между държавите-членки, уредена в чл. 269а - 269п от ДОПК, във връзка с Директива 2008/55/ЕО на Съвета от 26 май 2008 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки, както и с Регламент (ЕО) № 1179/2008 на Комисията от 28 ноември 2008 година за установяване на подробни правила за прилагане на някои разпоредби на същата Директива 2008/55/ЕО. От друга страна от никое обстоятелство по делото не следва, че „Ю.Б.Н.К.” О. притежава вземания и активи, върху които може да се насочи принудително изпълнение в друга държава-членка, по реда на посочената процедура за взаимна помощ, на основание чл. 4 и чл.13 от посочения Регламент (ЕО) № 1179/2008 на Комисията. Предвид обстоятелството, че размера на публичното задължение на дружеството по изпълнителното дело е над 1500 евро, то съгласно чл. 269б, ал. 3 и 4 от ДОПК, принципно е допустимо използването на посочената процедура за взаимопомощ при събиране на това вземане на държавата. Съгласно чл. 12, параграф 2 от посочения Регламент (ЕО) № 1179/2008 на Комисията, публичното вземане на държавата по изпълнителното дело се счита за едно изпълнително основание.

При така приетото за установено, 12 състав на Административен съд С. -град, пред който е образувано административно дело 9103/2009 г. намира, че за правилното решаване на въпроса дали е основание за ограничаване на правото на напускане на страната на П В А са приложими нормативните разпоредби както следва:

А. По правото на Република Б:

1. КОНСТИТУЦИЯ на Република Б, ДВ, бр. 56/13.07.1991 г., в сила от 13.07.1991 г., последно изменена с ДВ бр. 12/ 06.02.2007 г.

„Чл. 35. (1) Всеки има право свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели. Това право може да се ограничава само със закон, за защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани.”

2. КОНВЕНЦИЯ за защита на правата на човека и основните свободи, ратифицирана от Република Б, ратифицирана със закон, обнародван ДВ бр. 66/14.08.1992 г., в сила за България от 7.09.1992 г.:

Член 1

Задължение за зачитане правата на човека

Високодоговарящите страни осигуряват на всяко лице под тяхна юрисдикция правата и свободите, определени в част I на тази конвенция.

ЧЕТВЪРТИ протокол към КОНВЕНЦИЯТА за защита правата на човека и основните свободи относно признаването на някои права и свободи, освен вече провъзгласените в Конвенцията и в Първия протокол, открит в Страсбург, 16 септември 1963 г., ратифициран със закон, обн. ДВ, бр. 87/ 24.10.2000 г., в сила за Б

от 24.10.2000 г.

Член 2

Свобода на придвижване

2. Всеки е свободен да напусне пределите на всяка държава, включително и на своята.
3. Упражняването на това право не подлежи на никакви ограничения, освен на тези, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната или обществената сигурност, за поддържане на обществения ред, за предотвратяване на престъпления, за защитата на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

3. ЗАКОН за българските лични документи, с предишно наименование Закон за българските документи за самоличност, обнародван ДВ, бр. 93/11.08.1998 г., в сила от 1.04.1999 г., в относимата редакция - измененията към ДВ, бр. 105 от 2006 г.:

„Чл. 23.(2) Всеки български гражданин има право да напуска страната и с лична карта и да се завръща с нея през вътрешните граници на Република Б с държавите - членки на Европейския съюз, както и в случаите, предвидени в международни договори.

(3) Правото по ал. 2 не подлежи на ограничения, освен ако това е предвидено в закон и има за цел защита на националната сигурност, обществения ред, здравето на гражданите или на правата и свободите на други граждани.”

„Чл. 75 . Не се разрешава напускане на страната:

5. лицата, за които е поискана забрана по реда на чл. 182, ал. 2, т. 2, буква "а" и по чл. 221, ал. 6, т. 1, букви "а" и "б" от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;”

4. Данъчно-осигурителен процесуален кодекс, обн., ДВ, бр. 105 от 29.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., последно изменен – ДВ, бр. 15 от 23.02.2010 г.:

„Чл. 269б. (4) Молба за взаимна помощ не се изготвя, ако общият размер на вземането или вземанията е по-малък от равностойността на 1500 евро в български левове.”

Б.Правни норми по правото на Европейския съюз :

1.ДОГОВОР за функционирането на Европейския съюз /ДФЕС/:

Член 20

1.Създава се гражданство на Съюза. Всяко лице, което притежава гражданство на държава-членка, е гражданин на Съюза. Гражданството на Съюза се добавя към, а не замества националното гражданство.

2. Гражданите на Съюза се ползват с правата и имат задълженията, предвидени от Договорите. Те имат, *inter alia*:

а) правото да се движат и пребивават свободно на територията на държавите-членки;
Тези права се упражняват при условията и в границите, определени от Договорите и от мерките, приети по тяхното прилагане.

Член 21

1. Всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите-членки при спазване на ограниченията и условията, предвидени в Договорите, и на мерките, приети за тяхното осъществяване.

2. ХАРТА НА основните права на Европейския съюз,

Член 45

Свободно движение и пребиваване

1. Всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава на територията на държавите-членки.

4.ДИРЕКТИВА 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО , наричана за краткост само ДИРЕКТИВА 2004/38:

Член 4

Право на напускане

1.Без да се засягат разпоредбите относно документите за пътуване, приложими при контрола на държавните граници, всички граждани на Съюза с валидна карта за самоличност или паспорт и членовете на техните семейства, които не са граждани на държава-членка и които притежават валиден паспорт, имат правото да напускат територията на държава-членка, за да пътуват до друга държава-членка.”

ГЛАВА VI

Ограничения на правото на влизане и на правото на пребиваване на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве

Член 27

Общи принципи

1.При спазване на разпоредбите на настоящата глава държавите-членки могат да ограничат свободата на движение и пребиваване на граждани на Съюза и на членове на техните семейства, независимо от националността им, от съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве. Забранява се позоваването на такива съображения за икономически цели.

2. Мерките, предприети от съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросното лице. Наличието на предишни наказателни присъди не представлява само по себе си основание за предприемането на такива мерки.

Личното поведение на въпросното лице трябва да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото. Не се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция.

5. Директива 2008/55/ЕО на Съвета от 26 май 2008 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки:

„(3) Необходимо е да се отговори на заплахата за финансовите интереси на Общността и на държавите-членки, както и на вътрешния пазар, появила се в резултат от разрастването на измамите, с цел по-добро запазване на конкурентоспособността и фискалния неутралитет на вътрешния пазар.”

Член 2

Настоящата директива се прилага спрямо всички вземания, свързани със:

- в) вносни мита;
- г) износни мита;
- д) данък добавена стойност;

6. Регламент (ЕО) № 1179/2008 на Комисията от 28 ноември 2008 година за установяване на подробни правила за прилагане на някои разпоредби на Директива 2008/55/ЕО на Съвета относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки:

Член 4

Молбата за информация може да се отнася до:

1. длъжника;
2. всяко лице, което отговаря за уреждането на вземания по силата на действащото законодателство в държавата-членка, в която се намира запитващият орган (наричана по-долу "държавата-членка на запитващия орган");
3. всяка трето лице, което държи активи, собственост на едно от лицата, посочени в точка 1 или 2.

Член 12

2. Когато няколко вземания засягат едно и също лице, за тях може да бъде издадено едно общо изпълнително основание.
За целите на членове от 13 до 20 от настоящия регламент всички вземания, за които е издадено едно и също изпълнително основание, се смятат за едно.

Член 13

Молбите за събиране на вземания или за обезпечителни мерки могат да се отнасят до всяко лице, посочено в член 4.

Настоящият състав на Административен съд С.-град, като съобрази изложеното дотук, на основание чл. 267, алинея 2 от ДФЕС намира, че следва да отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз (само Съд) за

правилното приложение на националното право в съответствие с разпоредбите на правото на Европейския съюз (правото на Съюза), както и поради необходимост за тълкуване на последното, по следните съображения:

По допустимостта и задължението на съда да отправи искане за преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз и наличие на висящ процес по делото:

Съдебното производство по делото е висящо, като не е постановен съдебен акт по съществото на направеното искане. Решението по делото ще подлежи на обжалване пред ВАС, на основание чл. 208 от АПК. При спазване на посочената по-горе трайна практика на ВАС, настоящият състав на съда следва да постанови отхвърляне на жалбата.

Съгласно практиката на Съда по дело Rheinmühlen-Düsseldorf (CEO, Решение от 16.01.1974 г., Reinmühlen-Düsseldorf, дело C-166/73), че свободата на преценка на националния съдия, за който запитването е факултативно, не може да бъде възпрепятствана от вътрешни правни норми, обвързващи юрисдикцията, която не е последна инстанция, с правните преценки на по-горната инстанция. По аргумент от тази практика, настоящият съд не е обвързан от трайната съдебна практика на ВАС по тълкуването на приложимия национален закон, в това число за съответствието му с правото на Съюза и има право да отправи преюдициално запитване на основанията по чл.267, алинея 1 от ДФЕС. Този извод се подкрепя по съображения, за изричното предвиждане на правомощие за това по българското право – в специалните разпоредби на глава петдесет и девета на ГПК „Преюдициални запитвания”, в които същото не се поставя в зависимост от задължителни указания на горната инстанция или трайна съдебна практика, в това число и по тълкуването за съответствие на българския закон с правото на Съюза. В текста на чл. 628 ГПК законодателят не използва думата "може", от което при граматическото тълкуване на текста следва, че не е уредена правна възможност, а правомощие на всеки български магистрат да отправи преюдициално запитване при необходимост от тълкуване на правото на Съюза, което е обвързано единствено с необходимостта от тълкуване. Аргумент в подкрепа на изложеното е и изрично уредената необжалваемост на определенията по чл. 629, ал.2, изречение второ от ГПК, с които се отправя преюдициалното запитването и се спира производството по делото. Освен това всеки магистрат има изричното задължение да прилага коректно правото на Съюза, съгласно Кодекса за поведение на магистратите, за нарушение на което може да понесе дисциплинарна отговорност по чл. 304, ал.4, т.3 от Закона за съдебната власт. На настоящия състав на съда му е известно съдържанието на заключението на генералния адвокат по делото Елчинов пред Съда на Европейския съюз, дело C-173/09, представено на 10. 06.2010 г., но счита, че при анализа на втория поставен с преюдициалното запитване въпрос, не са отчетени посочените особености, относими към българските магистрати извън върховните съдилища, на основание принципа за процесуална автономия.

Горното се обуславя и от принципа за ефективност при защита на правата, които гражданите на държавите-членки, какъвто е и жалбоподателя, черпят директно от правото на Съюза. Изрично в българското право не е предвидена правно основание за отмяна на влязло в сила съдебно решение на български съд, и връщане на делото за ново разглеждане, когато е постановено в нарушение на правото на Съюза, дори и когато това се установи по реда на чл. 260 от ДФЕС с решение на Съда на

Европейския съюз. Засегнатото лице може да предяви иск за отговорност на държавата за вреди, който следва да се предяви по общия ред, тъй като също не е предвидена специална хипотеза на отговорност в този случай по Закона за отговорност на държавата и общините за вреди. В посоченото производство предмет на установяване следва да бъде и неправилното прилагане на правото на Съюза, когато не е установено нарушение на това право по реда на посочения текст от ДФЕС. Но дори и да се присъди обезщетение за вреди, в хода на исковото производство не може да се отмени административен акт като процесния, от който адресатът му ще продължава да търпи вреди. Следователно, най-бързият и ефективен начин да се осигури защитата на права, предоставени на частните субекти по правото на Съюза при необходимост от тълкуването му, е отправянето на преюдициално запитване още от първоинстанционния съд, пред който се оспорва административния акт, което според настоящият състав на съда, съответства и на принципа за ефективност по правото на Съюза.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че има право и е необходимо служебно да отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз, въпреки установената съдебна практика на ВАС и тълкуване за съответствие с правото на Съюза на приложимата национална норма на чл. 75, т.5 ЗБЛД.

По приложимостта на правото на Съюза :

С решението си по делото съдът следва да извърши правна преценка за законосъобразност на административен акт, който ограничава свободата на движение на гражданин на ЕС, едновременно с това и на основно човешко право, на основание неплащане на публично задължение към държавата от юридическо лице, чийто управител е този гражданин.

Тъй като жалбоподателят П В А притежава българско гражданство, то същият е и гражданин на ЕС, съгласно чл.20 ДФЕС. От това следва и правото му да се придвижва свободно и да пребивава в друга държава-членка, което не е подчинено на условието да бъде упражнявана определена икономическа дейност, признато на всеки гражданин на съюза на основание чл.20, параграфи 1 и 2 и чл.21, параграф 1 ДФЕС.

От съдебната практика по делото *Baumbast* (СЕО, Решение от 17.09.2002г. *Baumbast*, дело C-413/99, т.36), следва, че евентуалните ограничения и условия за упражняване на това право, не представляват пречка пред това чл.21, параграф 1 ДФЕС, „да предоставя на частните лица права, които те могат да търсят по съдебен ред и които националните съдилища са обвързани да защитят”. Съгласно чл. 168, ал.2 от АПК по повод жалбата по делото, настоящият съд е задължен служебно да разгледа всички основания за незаконосъобразност на обжалваната заповед, в това число и във връзка с европейското гражданство на жалбоподателя, осъществяваната от него трудова заетост, както и дали са спазени предвидените условия и ограниченията в Договорите (ДФЕС и Договора за Европейския съюз - ДЕС), и на мерките, приети за тяхното осъществяване.

Също от съдебната практика по делото *Baumbast* (Съд на Европейските общности - СЕО, Решение от 17.09.2002г. *Baumbast*, дело C-413/99, т.81) следва, че на основание европейското си гражданство, П А има правото на пребиваване в друга държава-членка, което не е подчинено на условието да бъде упражнявана определена икономическа дейност, тъй като след въвеждане на това гражданство с Договора от

М, в Договора за Европейската общност (ДЕО) „е въведен и статутът на гражданин на ЕС и на всеки гражданин на Съюза е признато правото да се придвижва и да пребивава свободно на територията на държавите членки въз основа на чл.18(1) ДЕО”, сега чл.21(1) ДФЕС. Пак по същото дело - по т. 36, съдът признава хоризонтален директен ефект на чл.18(1)ДЕО, сега чл.21(1) ДФЕС.

Съгласно чл. 54 ДФЕС, „Ю.Б.Н.К.” О., чийто управител е жалбоподателя, като създадено по българското право, следва да се третира както физическите лица, граждани на държава-членка във връзка с извършваната от това дружество търговска дейност чрез органите му, какъвто е и управителят, т.е.жалбоподателят, която търговска дейност е част от понятието предоставяне на услуги по чл. 57,ал.2 б.”б” от ДФЕС. Тъй като по делото не се изтъкват факти, според които търговската дейност на „Ю.Б.Н.К.” О. в рамките на ЕС да зависи изключително от качествата на жалбоподателя, то следва че тази дейност на дружеството няма да бъде ограничена, тъй като има възможност да се осъществява от другите двама управители. Този извод е относим и до другото търговско дружество, където жалбоподателя посочва, че заема длъжността мениджър-продажби.

Следователно, според доказателствата по делото, с налагане на процесната ПАМ на жалбоподателя, в качеството му на управител на търговско дружество „Ю.Б.Н.К.” О., регистрирано по българското право, не се ограничава правото на това дружество да предоставя свободно услуги в рамките на ЕС. Ограничават се само правата на П А като физическо лице - да се придвижва до друга държава-членка, основано на гражданството му и на правото му да осъществява трудова заетост по договор като физическо лице в собствената си държава, поради необходимост от пътуване до друга държава-членка, за да бъде осъществявана тази заетост.

Директива 2004/38 е приета въз основа на текстовете от Договорите, установяващи европейското гражданство и свободите на движение в рамките на ЕС. В чл. 27 от същата Директива са предвидени общите принципи, при спазването на които държавите членки могат да ограничат правото на влизане и на пребиваване на гражданите на ЕС. Съгласно чл. 40, параграф 1 от ДИРЕКТИВА 2004/38, приемането на необходимите разпоредби за транспонирането ѝ от държавите-членки следва да се извърши в срок до 30.04.2006г. Следва извод, че към датата на присъединяването на Република България към ЕС – 01.01.2007г., вътрешното законодателство следва да съответства на нормите на директивата.

Правото на свободно движение на П А като гражданин на ЕС произтича и от чл. 45 от Хартата на основните права на Европейския съюз и по чл. 2 от Протокол 4 към ЕКПЧ. Съгласно чл. 52,пар. 3 от Хартата, следва да се осигури и най-малкото равностойна защита на основните права, така както са предвидени по ЕКПЧ. Според чл.6 от този Протокол установените в него права допълват Конвенцията и всички нейни разпоредби се прилагат при зачитане на членове от 1 до 5 от Протокол № 4, от което и следва приложимост на уредените права и гарантиране защитата им в еднаква степен, както първоначалните права и свободи по първоначалния текст на Конвенцията.

Тъй като основните права по ЕКПЧ са част от правото на Съюза като основни принципи на правото, на основание чл. 6, параграф 3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС), и предвид юриспруденцията на Съда по делото ERT AE (Elliniki Radiophonia Tileorassi Anonimi Etaireia, СЕО, Решение от 18.06.1991г. по дело С-260/89), то е допустимо да се разгледа съответствието с ЕКПЧ на национални

правила, обхванати от правото на Съюза в производството по преюдициално запитване. В този случай Съдът трябва да предостави всички критерии за тълкуване, които са нужни на националния съд за да определи дали тези правила са съвместими с основните права, чието спазване се гарантира и произтичат от ЕКПЧ, както е постановено по т. 45 от посоченото решение.

Взаимопомощта при събиране на някои вземания на държави членки, в това число мито и ДДС, е регламентирана с Директива 2008/55 ЕО на Съвета от 26.05.2008г. относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки, както и с Регламент (ЕО) № 1179 /2008г. на Комисията от 28.11.2008г. за установяване на подробни правила за прилагане на някой разпоредби на последната директива. Тази взаимопомощ е предназначена да отговори на заплахата на финансовите интереси на Съюза и на държавите-членки, както и на вътрешния пазар, в резултат на измамите и има за цел по-добро запазване на конкурентноспособността и фискалния неутралитет на вътрешния пазар.

Взаимопомощта включва събиране на вземанията, предоставяне на информация и налагане на обезпечения. Директива 2008/55ЕО на Съвета е кодифицираща, като с чл.25 от същата отменя Директива 76/308/ЕИО и актовете за изменението ѝ, чиито срокове за транспониране в националното право са изтекли преди присъединяването на Република Б към ЕС, и са транспонирани чрез приемането на Глава двадесет и седма „а” на ДОПК „Процедура за взаимна помощ с държавите-членки на Европейския съюз при събиране на публични вземания” – чл. 269а -269п от ДОПК. По аргумент от противното на чл.269б, ал.3 ДОПК, който изключва отправянето на молба за взаимна помощ по събиране на вземания за задължения, чиято легова равностойност е по-малка от 1500 евро в български левове, процесното задължение на дружеството е в по-висок размер.

Фактите по делото - издаването на процесната заповед и непогасяването на публичното вземане, са осъществени по време след присъединяването на Б към ЕС. Публичното задължение за ДДС и митни сборове (ДДС и мито) е възникнало по време преди присъединяването, но непогасяването му е продължило след това и през време на съдебния процес по делото.

С решението си по делото съдът служебно следва да извърши преценка за законосъобразност на наложеното ограничение на свободата на движение на гражданин на ЕС, която свобода се основава на ДФЕС, като вземе предвид, че това право може да се ограничава само на предвидените основания и условия в тези Договори, и мерките, приети за тяхното осъществяване.

Процесната ПАМ въвежда обща „забрана за напускане на страната” – както за придвижване до друга държава –членка на ЕС, така и до страните извън Съюза. В частта за придвижването на жалбоподателя извън територията на държавите-членки, санкцията не се обхваща от правото на Съюза.

Изложеното обосновава извод за приложимостта на посочените норми на правото на ЕС към казуса по делото *ratione temporis* и *ratione materiae*, както и *ratione personae* предвид и европейското гражданство на жалбоподателя, в частта за наложената забрана „да не се напуска страната” за да пътува до друга държава-членка.

По възможността за приложение на юриспруденцията на Съда на Европейския съюз по тълкуването на относимите норми на правото на Съюза:

По делото Gheorghe Jipa (CEO, Решение от 10.07.2008г., Gheorghe Jipa, дело C-33/07), на основание чл. 18 във вр. с чл. 27 от Директива 2004/38 е прието допустимост да се ограничи правото на гражданин на държава-членка за да пътува до друга държава членка, на основание, че преди това е бил репатриран оттам, тъй като е бил „незаконно пребиваващ“, но при съобразяване с личното поведение на лицето. В казуса по делото налагането на процесната ПАМ не се свързва изрично с предходно поведение на жалбоподателя, в това число в качеството му на физическо лице или управител на „Ю.Б.Н.К.“ О., а се налага само с цел събиране на публичното задължение на дружеството.

Относно понятието „обществен ред“ като основание за налагане на процесната ПАМ, в съдебната практика по посоченото дело и по делото Комисията срещу Кралство Нидерландия (CEO, Решение от 07.06.2007 г. по дело C-500 /06), Съдът постановява, че използването на това понятие във всеки случай предполага наличието на действителна и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен обществен интерес отвъд смушаването на реда, каквото е всяко нарушение на закона, като се позовава и на предходна своя практика - Решение от 28.10. 1975 г. по дело Rutilli 36/75 – по т.28, Решение от 27.10.1977 г. по дело Bouchereau 30/77 – по т. 35, Решение от 29.04.2004 г. по дело Orfanopoulos и Oliveri, C-482/01 и C – 493/01 – т.66, Решение от 27.04.2006 г. по дело Комисия /Г С -441/02 – т.35. В Решението от 18 май 1982 г. по дело Rezguia Adoui срещу Белгийската държава и ville de Liège и Dominique Cornuaille срещу Белгийската държава, по съединени дела 115 и 116/81, Съдът постановява, че правото на Общността не налага на държавите –членки еднаква гама от ценности по отношение на оценката на това, кое поведение на лицата може да се счита за противоречащо на обществения ред. В практиката на Съда налагане на мярката като процесната по съображение за обществен ред не е разгледана - на основание непогасено публично задължение на търговско дружество, без да се преценява личното поведение на лицето и засягане на негови права, като правото на труд на лицето.

Разпоредбите на чл. 27, параграф 1 и 2 на Директива 2004/38 не са транспонирани за българските граждани. В приложимия по делото закон – ЗБЛД, тази директива е транспонирана само относно издаването на личните документи. Изрично правото да се въведе ограничение на свободата на придвижване на управителя на търговско дружество не следва и от никоя разпоредба на Директива 2008/55 ЕО и Регламент (ЕО) № 1179 /2008г., или от друг текст по правото на Съюза. Следователно, казусът по настоящото дело поставя въпроса приложимост на чл. 27, пар.1 и 2 от Директива 2004/38, за ограничаване на правото на придвижване на български гражданин въобще, и в частност в качеството му на управител на търговско дружество, задължено за публични вземания към държавата, след като посочените разпоредби с въведени само за гражданите на друга държава-членка.

Критерии за допустимост на процесната ПАМ съобразно фактите по делото не могат да бъдат изведени и от практиката по други дела пред Съда на Европейския съюз, а на настоящия състав на съда не му е известно отправено преюдициално запитване от друг съд по сходен казус.

По изложените съображения и предвид конкретните факти по делото, то не може да се направи категоричен извод, че свързаните с разрешаването на казуса въпроси по тълкуването на относимите норми от правото на Съюза, намират отговор в досегашната юриспруденция на Съда на Европейския съюз.

Предвид чл. 52, параграф 3 от Хартата за основните права на Европейския съюз, съдът намира за необходимо да отбележи, че е установено нарушение от Б по чл. 2 от Протокол 4 на Конвенцията от Европейския съд по правата на човека по делото Ринер срещу Б, за наложена забрана за напускане на страната за задължения към държавата.

По необходимостта от тълкуване на норми на националното право за съответствието им с норми на правото на Съюза:

1. Първият въпрос, който съдът следва да разреши е приложимата норма към казуса по делото - чл. 75, т.5 ЗБЛД, спрямо коя норма от правото на Съюза следва да се тълкува за съответствие, респективно следва ли да бъде оставена неприложена национална норма поради директна приложимост на норма по това право.

Разпоредбите на Директива 2004/38 се сочат като транспонирани в националното право със Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република Б на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства, в сила от 01.01.2007г. В глава четвърта от този закон са предвидени и ограничения на правото на влизане и правото на пребиваване на тези граждани, а конкретно текста на чл. 23 от този закон въвежда изискванията на чл. 27 от Директива 2004/38. Този закон се сочи като приложим за гражданите на ЕС, но предвид установените изисквания към същите – например за пребиваване на територията на страната над три месеца и предвидените принудителни административни мерки – например отнемане на правото на пребиваване, то следва извод, че е неприложим към българските граждани по съображения за конституционно установения им правен статус като такива. Следователно, чл. 23 от този закон за основанията и реда за налагане на ограничения на влизането и пребиваването в страната, е приложим само към гражданите на други държави-членки на ЕС.

Възможността на българските граждани свободно да напускат и да се завръщат в страната е предвидена в чл. 35, ал.1 от Конституцията на Република Б, както и възможността това право да бъде ограничено само със закон, за защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани. От това следва, **че понятието „обществен ред” не е предвидено в конституционната разпоредба, като основание за ограничаване на правото на българските граждани да напускат страната.**

Според чл. 23, ал.3 от ЗБЛД, е допустимо ограничаването на правото на българските граждани да напуснат страната за да се придвижат до друга държава-членка на ЕС, само ако е предвидено в закон и има за цел защита на националната сигурност, обществения ред, здравето на гражданите или на правата и свободите на други граждани. **Следователно, чл. 23, ал.3 ЗБЛД въвежда ново, непредвидено в чл. 35, ал.1 от Конституцията основание за ограничаване на това право – целта за защита на обществения ред.**

Посочените основания по чл. 23, ал.3 ЗБЛД за ограничаване на правото на български гражданин да напусне страната се съдържат и в разпоредбата на чл. 2, параграф 3 от Протокол 4 на ЕКПЧ. При сравнение между двата текста, разпоредбата на чл.23, ал. 3 ЗБЛД не съдържа обаче изрично "необходими в едно демократично общество", "за предотвратяване на престъпления" и за защитата на "морала", предвидени в чл.2,

параграф 3 от Протокол 4 на ЕКПЧ.

Нормите на ЕКПЧ имат предимство пред нормите на вътрешното право, които им противоречат, на основание чл.5,ал.4 от Конституцията, поради ратифицирането и обнародването на тази конвенция в държавен вестник, но нямат предимство пред нормите на Конституцията, по аргумент от същата разпоредба и както изрично е посочено в мотивите на Решение № 4 от 1.04.1999 г. по конституционно дело № 31 от 1998 г.: **„предимството по смисъла на чл.5, ал.4 от Конституцията не е предимство и пред конституционните разпоредби”**.

В съответствие с разпоредбата на чл. 35, ал. 1 от Конституцията и чл. 23, ал.3 ЗБЛД, както и с чл. 2, параграф 3 на Протокол 4 към ЕКПЧ мярката по чл. 75,т.5 от ЗБЛД, представлява предвидено в закон ограничение на правото на българските граждани да пътуват до друга държава –членка на ЕС. При преценка, на основанията, на които е допустимо да се наложи посоченото ограничение, то е налице конкуренция между същите. Конституцията е върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат, а разпоредбите ѝ имат непосредствено действие, съгласно чл.5,ал.1 и 2 от Конституцията. Такова непосредствено действие има и нормата на чл. 35, ал.1, като в тази разпоредба и в никоя друга не се предвижда правна възможност по силата на закон да бъдат приети и други основания, извън предвидените в Конституцията за ограничаване на правото на български гражданин да напусне страната.Следователно, предвидено по чл. 23,ал.3 ЗБЛД и чл.2,параграф 3 от Протокол 4 на ЕКПЧ основание „обществен ред” за ограничаване на това право, като непредвидено в Конституцията, не следва да се прилага, освен ако не произтича по силата на примата на правото на Съюза.

Съгласно мотивите на законодателя за приемане на текстовете на чл. 23 с ал. 2 и 3 от ЗБЛД в относимата им редакция, се отговаря на изискванията на Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и Съвета от 15 март 2006 г. за създаване на Кодекс на общността за режима на движение на лица през границите (Кодекс на Шенгенските граници). Следва да се отбележи, че никоя разпоредба на този кодекс не предвижда ограничаване на правата на свободно движение на гражданите на съюза и на членовете на техните семейства през границите, обратното изрично се предвижда в съображение 5 от преамбюла на регламента. Също така съображение 20 от този преамбюл въвежда зачитането на основните права и съблюдаването на принципите, утвърдени по-специално с Хартата на основните права на Европейския съюз, т.е. при зачитане на правото на всеки гражданин на Съюза да напусне територията на своята държава. Също така въвеждането на данни за целите на отказ за влизане в държава членка в Шенгенската информационна система не е предвидено за граждани на държавите-членки.

Според настоящия състав на съда, не следва да се тълкува за съответствие процесната ПАМ по чл. 75, т.5 ЗБЛД, като наложена с цел „защита на обществения ред” по чл. 23,ал. 3 ЗБЛД, на основание принципа на примата на правото на Съюза във връзка с изпълнение на задълженията на българската държава по чл. 71 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген. Последната разпоредба касае предприемане на административни мерки за борба с конкретен вид правонарушения, свързани с наркотични вещества, каквото фактическо основание не е налице в казуса по делото. Нито една разпоредба на Директива 2008/55 ЕО на Съвета от 26.05.2008г. относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки, както и на Регламент (ЕО) № 1179 /2008г. на Комисията от

28.11.2008г. за установяване на подробни правила за прилагане на някой разпоредби на последната директива, не предвиждат правна възможност държавите-членки да предприемат административни мерки за ограничаване на правото на придвижване на лицата, на основание непогасено публично задължение и с цел да се принуди длъжника да погаси задължението си.

При приемане на чл. 23,ал.3 ЗБЛД – за допустимите ограничения на свободата на движение на българските граждани,изрично не се сочат като транспонирани целите и принципите, предвидени по чл. 27, параграфи 1 и 2 от Директива 2004/38. Освен това във вътрешното право се съдържа и ново основание, непредвидено по чл. 27,параграф 1 от Директивата - целта за защита на правата и свободите на други граждани по чл. 35, ал. 1 от Конституцията и чл. 23, ал. 3 ЗБЛД. От друга страна, в посочената конституционна разпоредба не се съдържа основанието „обществен ред”, предвидено в чл. 27,параграф 1 от Директивата.

При тълкуване на чл. 75,т.5 ЗБЛД за съответствие с чл. 27, параграф 1 от Директива 2004/38, предвид конкретния казус по делото, относно понятието „обществен ред”, възникват необходимост от тълкуване относно следното:

1.1.В практиката си по делото Gheorghe Jira, Съдът е приел приложимост на чл.27 на Директива 2004/38 за гражданин на Р, когато собствената му държава ограничава свободата му на придвижване, в хипотезата когато такъв гражданин е репатриран от друга държава-членка, т.е. разпоредбата е приложена и за правото на напускане на собствената държава, но основанието е свързано и с обстоятелството, че това лице е осъществило правото си на придвижване до друга държава-членка преди това. В казуса по настоящото дело предходно поведение на жалбоподателя е неотнормено като основание за налагане на процесната ПАМ, в това число и осъществено право на свободно движение. При буквалното тълкуване на параграф 1 във връзка с параграф 3 на чл. 27 от Директива 2004/38- за установяването дали въпросното лице представлява заплаха за обществения ред от приемащата държава членка, като и предвид пар.4 от същия текст, **то не следва ли извод, че тази норма следва да се прилага само за граждани на държавите-членки само на основанията влизане и пребиваване в държава-членка. Това следва и от систематичното място на разпоредбата – намира се в глава VI на директивата, озаглавена „Ограничения на правото на влизане и на правото на пребиваване на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве”.** Изрични ограничения по същите съображения на правото на гражданите на държавите-членки да напускат собствената си държава, не се съдържат в друга разпоредба на директивата. Действително, правото на влизане в държава членка се предпоставя от правото на излизане по чл. 4 от Директива 2004/38 - всички граждани имат правото да напусне територията на държава-членка. на друга държава членка, но не следва, че във всички случаи това е държавата, чиито гражданин е лицето, а също лицето може да има двойно гражданство. Освен това директивата урежда тези права като отделни - съответно правото на излизане по чл. 4 и правото на влизане по чл. 5. С оглед на това при буквалното тълкуване на текста на чл. 27, пар. 1 от Директива 2004/38 и по аргумент от противното, може да се приеме, че не се отнася за правото на излизане по чл. 4 от същата, а преценката за наличие на основанията за ограничаване на правото на влизане по чл. 5 в дадена държава-членка е предоставена само на тази държава, в която ще се упражни това право. Ако се приеме, че дадена държава-членка има право да ограничава правото на влизане на собствените си граждани в друга държава-

членка, какъвто правен резултат се постига чрез налагане на забрана за напускане на страната на собствените граждани, то според казуса по делото, би означавало, че конкретното основание на което се налага ограничението не се съдържа по правото на другите държави-членки, като основание за ограничаване на това право, каквото е например наличието на непогасено публично задължение като в казуса по делото. На настоящият състав на съда не му е известно законодателство на друга държава-членка, която да ограничава правото на влизане на територията си на европейски граждани за неплатени публични задължения към собствената им държава. Следователно, тълкуването за приложимост на чл. 27 параграф 1 от Директива 2004/38 и при правото на излизане по чл. 4 от същата, излиза извън обхвата на буквалното тълкуване на съдържанието на конкретната норма, както и с оглед на систематическото и място, а липсва изрична уредба за ограничаване на правото на излизане по последната разпоредба.

1.2. Разпоредбата на чл. 37 от Директива 2004/38 допуска възможността да бъдат предвидени в „законовите, подзаконовите или административните разпоредби, определени от държавите членки” и по-благоприятни разпоредби за лицата, обект на настоящата директива. Основанието „обществен ред” по чл. 27, параграф 1 от Директивата не се съдържа по чл. 35, ал. 1 от Конституцията, а изрично в мотивите на законодателя за приемане на такова основание по чл. 23, ал. 3 ЗБЛД не се сочи транспониране тази разпоредба от директивата. **Поставя се въпросът, чл. 35, ал. 1 от Конституцията не представлява ли по-благоприятна разпоредба по смисъла на чл. 37 от Директива 2004/38, по силата на която съображението „обществен ред” да се счита като неотнормимо при налагане на ограничения на свободата на придвижване на българските граждани в рамките на ЕС?** Отговорът на въпроса прилага ли се в казуса по делото съображението „обществен ред” на основание примата на правото на Съюза е изключително важен и свързан с допустимостта да бъде наложено ограничение като процесното, произтичащо от неплатени публични задължения, доколкото съображението за обществена сигурност (национална сигурност по националното право) и обществено здраве, според обстоятелствата по делото, са неотнормими.

1.3. **Предвиденото съображение „обществен ред” по чл. 27, параграф 1 от Директива 2004/38 представлява ли норма с директно приложение по правото на Съюза, изключващо неприлагането ѝ на основание съдържаща се конституционна разпоредба, неподвиждаща такова основание за ограничаване на свободата на движение на граждани на ЕС, в товачисло и правото на излизане по чл. 4 от същата директива?** Този въпрос според настоящия съд няма еднозначен отговор, тъй като чл. 37 от Директива 2004/38 може да се тълкува и в смисъл, че се имат предвид само изрично приети норми по транспонирането ѝ, съдържащи по-благоприятни разпоредби. Също така относими ли са мотивите на законодателя за изричното въвеждане на ограниченията по чл. 23, ал. 2 и 3 от ЗБЛД – като произтичащи от Кодекса на шенгенските граници, и само в обхвата на правото на Шенген ли следва да се тълкува и да се счита за приложима. Освен това, след като в последната разпоредба се предвиждат идентични основания за ограничаване на свободата на движение на български гражданин в рамките на ЕС с тези по чл. 27, параграф 1 от Директива 2004/38, следва ли да се счита, че следва да съответства и да постига целите на Директивата?

1.4. Предвиденото в чл. 35, ал. 1 от Конституцията съображение „за защита на

правата и свободите на други граждани”, не се съдържа изрично като основание по чл. 27, параграф 1 от Директива 2004/38, но се съдържа в чл. 23 от ЗБЛД и в чл.2, параграф 3 на Протокол 4 от ЕКПЧ. Това изисква да се изясни дали по смисъла на чл. 27, параграф 1 от Директивата, понятието „обществен ред” включва и съображение „защита на правата на други граждани”, в случаите когато държава-членка предприема мерки за плащане на публични задължения с цел осигуряване на постъпленията в бюджета, доколкото осигуряването на тези средства е въпрос от обществен интерес. В Решението от 23.05.2006г. по жалба № 46343/1999г. – делото Ринер срещу Б на Европейския съд по правата на човека, се приема, че наложена ПАМ „забрана за напускане на страната” за неплатени данъци в значителни размери, има за цел „да се запази **ordre public** и защитят правата на другите” - т. 116 от решението.

В практиката на ВАС - по дело № 171/2010, Решение № 7202 /01.06.2010 г. на ВАС, се приема, че ПАМ като процесната по чл. 75, т.5 ЗБЛД, се налага по съображение за обществен ред, не се засяга въпроса доколко със същата се защитават правата и свободите на други граждани, чрез осигуряване на постъпления в бюджета. В решението се тълкува съответствието на чл. 75, т.5 от ЗБЛД с Директива 2004/38, като се сочи буквално следното относно съдържанието на понятието „обществен ред” : „С разпоредбата на чл. 75, т. 5 ЗБДС българският законодател е установил ПАМ, която се налага от съображения, свързани с обществения ред. Безспорно е, че плащането на изискуемите публични задължения е императив, който не търпи отклонение, установен е в интерес на фиска с оглед функционирането на държавата, има пряко отражение върху бюджетната политика и оттам директно засяга интересите на обществото и извършването на дейностите от публичен интерес и порядък. Следователно ограничаването на правото на напускане на българските граждани в качеството им на граждани на Европейския съюз в разглежданата хипотеза от националния закон е мярка, установена в публичен интерес и отговаря на критерия за обществен ред по смисъла на директивата.” В това решение на ВАС не са обсъдени въпросите за съдържанието на чл. 35, ал.1 от Конституцията, както и че с приемането на чл. 23, ал.3 от ЗБЛД, въвеждаща основанието „защита на обществения ред” при ограничаване на правото на придвижване на български граждани в рамките на ЕС, не се транспонира чл. 27 от Директива 2004/38.

Както се изложи по-горе, според настоящия състав на съда, съображението за „обществен ред” е допустимо само случай, че произтича от примата на правото на Съюза, по аргумент от чл. 35, ал. 1 от Конституцията и съображенията за пряко действие на тази разпоредба и върховенството ѝ пред чл. 23, ал. 3 ЗБЛД и чл. 2 на Протокол 4 от ЕКПЧ. Особеността в случая, която обосновава и необходимост от тълкуването, е разпоредбата на чл. 6, ал. 3 ДЕС, която препраща към основните права по ЕКПЧ като основни принципи на правото на Съюза, в това число и на защитеното право по чл. 2 от протокол 4 към тази конвенция. От даденото тълкуване от Европейския съд по правата на човека по посоченото дело Ринер срещу Б следва, че чл. 2, параграф 3 от Протокол 4 на ЕКПЧ следва да се тълкува във връзка с чл. 1 от Протокол 1 към същата конвенция при разглеждане целта на мярка като процесната, която е насочена и към защита на финансовите интереси на държавите-членки, каквото основание изрично не се съдържа в чл. 27, параграф 1 от Директива 2004/38. Доколко неподвижването изрично на такова основание съставлява по-висока степен на защита на основните права по ЕКПЧ по правото на Съюза, или се съдържа в

предвиденото съображение „обществен ред“ следва да се изведе чрез тълкуване на това право.

Понятието "обществен ред" не е изрично дефинирано в българското право, в това число и по смисъла на чл. 23, ал.3 от ЗБЛД. В практиката на ВАС се определя като "установеният нормативен порядък", "система както от правни, така и от морални норми", а "нарушение на обществения ред е всяко нарушение на нормативно установения порядък". В решение № 7 на Конституционния съд по конституционно дело № 1 / 1996 г. се сочи, че под "обществен ред" следва да се разбира "установеният с нормативни актове ред, който осигурява нормално спокойствие и възможност да се упражняват съответните граждански права".

По тези съображения, първият въпрос който следва да се постави, е дали чл. 75, т.5 и чл. 23, ал.3 ЗБЛД следва да се тълкуват за съответствие с разпоредбата на чл. 27, параграф 1 от Директива 2004/38, относно съображенията за „обществен ред“ и „защита правата на други граждани“ като допустими основания за ограничаване на свободата на придвижване на български гражданин до друга държава членка, на основание непогасени публични задължения на търговско дружество, чийто управител е това лице, като се отчетат посочените по-горе съображения.

2. На второ място съдът се нуждае от критерии за да направи преценка допуска ли правото на Съюза да бъде наложена процесната ПАМ, предвид възможността задължението да бъде събрано и по процедурата за сътрудничество между държавите-членки, предвидена по Директива 2008/55 ЕО на Съвета от 26.05.2008г. относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки, както и на Регламент (ЕО) № 1179 /2008г. на Комисията от 28.11.2008г. за установяване на подробни правила за прилагане на някой разпоредби на последната директива.

В посоченото по-горе Решение от 23.05.2006г. по жалба № 46343/1999г.–делото Ринер срещу Б, е констатирано нарушение на чл. 2 от Протокол 4 на ЕКПЧ за наложена забрана за напускане на страната за данъчно задължение на физическо лице, което е притежавало и друго гражданство, освен българското. В мотивите на решението по т. 114- 115 е прието, че **чл. 1 от Протокол 1 към ЕКПЧ, който третира защитата на собствеността, запазва правото на държавата да въвежда такива закони, каквито счете за необходими с цел гарантиране на плащането на данъци; неплатените данъци могат да са основание за ограничения на свободата на движение на длъжника, като целта на такива ограничения се приема за справедлива, съгласно чл. 2 от Протокол 4 на ЕКПЧ.**

Липсва и изискване управителят на дружество-длъжник да се намира на територията на страната като условие за предприемане на действия по принудително събиране на вземането на държавата от публичния изпълнител. Освен това когато законните представители на юридическите лица, каквито са управителите, отсъстват от страната повече от 30 дни, същите са задължени по чл. 28, ал.4 ДОПК да упълномощават лица, на които да се връчват съобщенията и другите актове по този кодекс. Също така е предвидено връчване на съобщения или книжа чрез прилагане към досието, когато законен представител на длъжника или упълномощено от него лице не бъде намерено на декларирания адрес, съгласно чл. 32 ДОПК.

Предвид възможността процесното публично задължение на дружеството да се събере

и по принудителен ред от орган на друга държава-членка по процедурата за взаимопомощ по Директива 2008/55 ЕО, Регламент (ЕО) № 1179 /2008г. и съответните разпоредби на ДОПК, то стои въпроса и в този случай ли се допуска налагане на ПАМ като процесната за ограничаване на свободата на придвижване на жалбоподателя в рамките на ЕС. Отговорът на този въпрос следва да се изведе чрез тълкуване, тъй като никоя от разпоредбите по правото на Съюза не предвижда налагане на подобно ограничение на основание запазване на финансовите интереси на държавата-членка. Именно с цел запазване на тези интереси е въведена посочената процедура за взаимопомощ, в това число и запазване на конкурентноспособността и фискалния неутралитет на вътрешния пазар, съгласно съображение 3 от преамбюла на Директива 2008/55.

Следователно, не може да се направи извод, че процесната ПАМ, като принципно допустима по чл. 2 от Протокол 4 от ЕКПЧ, съответства и на правото на Съюза, уреждащо събирането на публични задължения, в това число и на основание чл. 52, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

По изложените съображения и предвид конкретните факти по делото, то следва да се постави въпрос за допустимост да се наложи процесната ПАМ съобразно приложимите норми и ограничения на правото на Съюза, по съображение за защита на финансовите интереси на държавата-членка, след като конкретното публично задължение може да бъде обезпечено и да се събере принудително по процедурата за взаимопомощ между държавите членки по правото на Съюза.

3. На следващо място са необходими критерии за да се прецени, допуска ли правото на Съюза налагането на процесната ПАМ като автоматична правна последица от искането на публичния изпълнител, в случай, че в него са удостоверени предпоставките за налагане на мярката, предвидени по чл. 75, т.5 ЗБЛД с оглед практиката на ВАС.

Според практиката на Съда на Европейския съюз, изискването, че „единствено” „личното поведение” в случай на ограничаване на свободата на движение на засегнатите от мерките лица следва да се счита за определящо, в това число и по делото Gheorghe Jira, (СЕО, Решение от 10.07.2008г., Gheorghe Jira, дело С-33/07), конкретно по тълкуването на Директива 2004/38. По делото Комисията срещу Кралство Нидерландия (Решение от 07.06.2007 г. по дело С-500 /06), СЕО постановява, че използването на понятието „обществен ред” във всеки случай предполага наличието на действителна и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен обществен интерес отвъд смущаването на реда, каквото е всяко нарушение на закона, като се позовава и на предходна своя практика - Решение от 28.10. 1975 г. по дело Rutilli 36/75 – по т.28, Решение от 27.10.1977 г. по дело Bouchereau 30/77 – по т. 35, Решение от 29.04.2004 г. по дело Orfanopoulos и Oliveri, С-482/01 и С – 493/01 – т.66, Решение от 27.04.2006 г. по дело Комисия /Г С -441/02 – т.35.

Посочените изисквания не намират израз в трайната практика на Върховния административен съд, посочена по-горе. Така по същото дело № 171/2010 - Решение № 7202 /01.06.2010 г. на ВАС, в идентичен казус като този по делото, е постановено отхвърляне на касационната жалба български гражданин и е разгледано съответствието на чл. 75, т.5 ЗБЛД с Директива 2004/38, като относно спазването на принципа за пропорционалност при преценката на личното поведение на засегнатото лице, е прието буквално следното:

„Преценката за наличие на истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото по смисъла на директивата, е направена на законодателно ниво още с въвеждането на основанието по чл. 75, т. 5 ЗБДС. Националният законодател е осъществил преценката за наличие на цитираната заплаха във всеки от случаите, визирани в хипотезата на нормата от закона, т.е. във всички случаи, когато по отношение на длъжник на държавата за публичноправно вземане в големи размери е образувано изпълнително дело, по което не е представено надлежно обезпечение, които обстоятелства са мотивирали публичния изпълнител да поиска налагане на ПАМ от органите на МВР законодателят приема, че е налице истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха за основен интерес на обществото. Тази преценка е от обективно естество (на извършване на деянието), като законодателят счита, че по отношение на всяко от лицата, на което чл. 221, ал. 6, т. 1 ДОПК позволява налагането на ПАМ по искане на публичния изпълнител, е изпълнено изискването на чл. 27 от директивата. Ето защо ПАМ във всеки един случай е пропорционална от гледна точка на целта за защита на обществения интерес от попълване на фиска с дължимите публични вземания, поради което и съответства на изискванията на правото на Европейския съюз.”

В друго Решение № 5068/19.04.2010 г. по адм. дело № 46/2010, по казус за наложена ПАМ като процесната по чл. 75, т. 5 ЗБЛД на ликвидатор на търговско дружество се посочва, че целта на посочената разпоредба от ЗБЛД е „да съхрани имуществото и осигури събиране на задължението, като се попречи на лицата, управляващи, представляващи и контролиращи дейността на задължените юридически лица да напуснат страната. По този начин се стимулират контролните и управителни органи на длъжника да организират икономическата му дейност така, че да се способстват за своевременното събиране на публичните държавни вземания. Възприетото тълкуване налага извод, че рестриктивната норма следва да се приложи и по отношение на лице, което въпреки че е не е посочено изрично в закона, е пряко отговорно за финансовото състояние на дружеството, за неговото управление и следователно за събирането на задължението.” Също е постановено отхвърляне и на касационната жалба на адресата на принудителната мярка.

В решение № 9402/06.07.2010 г., по адм. дело 15142/2009 г., член на състава на съда е изложил особено мнение за несъответствие на чл. 75, т. 5 ЗБЛД с чл. 27, пар. 1 и 2 от Директива 2004/38, като се е позовал и на практиката на Съда по делото Gheorghe Jira, (СЕО, Решение от 10.07.2008 г., Gheorghe Jira, дело C-33/07), посочено по-горе, което становище е единствено в практиката на ВАС към настоящия момент по казус като процесния. Настоящият състав на съда в свое Решение № 1555/ 18. 05. 2010 г., по адм. дело 6003/2009 г., е изложил теза за недопустимост на ограничение на правото на свободно придвижване на български гражданин в рамките на ЕС като автоматична правна последица от наличие на публично задължение – данък върху дохода, без да се преценява личното поведение на лицето и възможностите да плати задължението, в това число и поради възможността задължението да бъде събрано по реда на процедурата за сътрудничество между държавите-членки по събиране на такива вземания, след присъединяването на страната към ЕС. Както се изложи, тази теза не се споделя в досегашната практика на ВАС.

Съгласно § 1, т. 5, от Допълнителните разпоредби на ЗБЛД, по смисъла на този закон "парични задължения в големи размери" са тези, които надхвърлят 5000 лв., каквито са задълженията на „Ю.Б.Н. К.” О., по изпълнително дело № 1730/2002 г. Посочената

преценка на българския законодател е границата, над която общественият интерес от събиране на такова задължение следва да се презюмира, което следва да се определя по националното право според настоящия съд, с оглед различията в икономическото благосъстояние на отделните държави.

Изискването за преценка на личното поведение на лицето като основание за налагането на процесната мярка не е въведено изрично от законодателя в производството по издаването на обжалваната заповед. Не се изисква и преценка за това доколко се засягат основни права на адресата на мярката, каквото е правото му на труд по чл. 48, ал.1 от Конституцията, като грижа на държавата за осъществяване на това право. Съгласно посочената разпоредба, гражданите имат право на труд, а държавата се грижи за създаване на условия за упражняване на това право. В конкретния случай чрез налагането на процесната ПАМ се претендира именно нарушаване на конституционното право на жалбоподателя да осъществява трудова заетост, в това число и в друго търговско дружество, тъй като е свързана с пътуване в чужбина.

Правомощието на публичния изпълнител да отправи искането за налагане на процесната ПАМ, упражнявано при условията на оперативна самостоятелност, не подлежи на пряк съдебен контрол, доколкото от самото искане не произтича ограничаването на правата. Както се посочи за практиката на ВАС в началото на настоящето определение, на преценка подлежи само наличието на формалните предпоставки по чл. 75, ЗБЛД, косвеният съдебен контрол е ограничен само до съществуване на задължението на търговското дружество и на качеството на управител на адресата на ПАМ. Не се отчита и обстоятелството, доколко се пречат дейността на дружеството—длъжник, а с това и възможността да бъде платено задължението, доколко именно това е целта при налагането на ПАМ.

Субективна и без конкретни критерии е преценката на публичния изпълнител да отправи искането за налагане на ПАМ на конкретно на жалбоподателя, при условие, че „Ю.Б.Н. К.” О. има още двама управители, а тримата управители имат еднакви правомощия – да управляват дружеството „заедно и по отделно”. Съдебната практика на ВАС приема, че необходимо и достатъчно условие по чл. 75, т.5 ЗБЛД е, адресатът на мярката да има качеството на управител, за да бъде законосъобразна.

Срокът на процесната ПАМ - до погасяване или пълно обезпечаване на задължението, е предварително неопределен и не се поставя в зависимост от погасяване на задължението по давност. Уредена е изрична правна възможност за отмяна на заповедта извън хипотезата на обжалване, но само по искане на органа, който е иницирал първоначалното ѝ налагане, на основание чл. 221, ал.7 ДОПК, но само когато задължението е погасено или е обезпечено в пълен размер. Този орган отправя искането за отмяна на ПАМ служебно или по молба на адресата на мярката. Публичното задължение се погасява по давност поради непредприемане на действия по принудително изпълнение в продължение на 5 години - на основание чл. 171, ал.1 вр. чл. 172, ал.2, изречение първо от ДОПК, или с изтичане на 10 години, от следващата година, в която е следвало да се плати публичното задължение. Проверка за действителното съществуване на вземането не се извършва в хода на административното производство по издаване на обжалваната заповед, а също и впоследствие не е предвидено преразглеждането на мярката, с оглед изтичане на давностните срокове. Такава преценка не може да се извърши и в хода на съдебното производство по обжалване на процесната заповед, тъй като възражението за изтекла

давност следва да се предяви с искане за прекратяване по изпълнителното дело пред публичния изпълнител, а евентуалният отказ подлежи на задължително обжалване по административен ред в производство по ДОПК - различен процесуален ред от производството по настоящото дело. Изложеното налага извод, че не е предвидено преразглеждане на процесната ПАМ, освен при плащане или пълно обезпечаване на публичното задължение на дружеството "Ю.Б.Н. К." О., което е поставено изцяло в зависимост от отпращане на искане на публичния изпълнител.

Изводи по смисъла на съдебната практика на ВАС не следват пряко от конкретна норма по правото на Съюза или от юриспруденцията на Съда на Европейския съюз – за дерогиране на принципа за пропорционалност и поради това налагане на процесната ПАМ като автоматична правна последица от искане на публичния изпълнител, а съдебният контрол да се свежда само до проверка за наличие на формалните основания, предвидени в закона. Във връзка с това на настоящия съд са му необходими критерии, с оглед на които да прецени самото наличие на публичното задължение в големи размери, представлява ли истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен интерес на обществото по смисъла на относимите разпоредби на правото на Съюза, както и допустимо ли е тази преценка да се извърши от законодателя като въведе административна мярка като тази по чл. 75, т. 5 ЗБДС, без да се подлага на каквато и да е преценка личното поведение на физическото лице – управител на дружеството-длъжник и негови основни права, както и без да се преценява доколко се засяга дейността на това дружество и възможността да плати задължението.

С ограничаването на правото на излизане по чл. 4 от Директива 2004/38 на европейски гражданин от собствената му държава, същият не може да упражни правото си на влизане в друга държава-членка, макар и да има правото да го упражни по законодателството на последната, в това число и да не е налице основание за ограничаването му по чл. 27 от същата, а в казуса по делото се претендира и нарушаване на правото на труд на този гражданин. Също така разпоредбата на чл. 1 по Протокол 1 от ЕКПЧ представлява защитено право на държавите-членки по тази конвенция - да предприемат мерки в защита на фискалните си интереси и принцип, който също се защитава по правото на Съюза. За правилното решаване на казуса по делото следва да се намери разумен и справедлив баланс между тези права, на основание примата на това право и при спазване на принципа за автономност.

Разпоредбата на чл. 27 от Директива 2004/38 не препраща изрично към правото на държавите-членки. От буквалното тълкуване на текста не може да се направи извод, че допуска ограничение като процесната ПАМ. Тълкуване в контекста на цялото съдържание и целта на Директива 2004/38 за обща принципна приложимост на чл.27, параграф 1 и 2 от същата, спрямо българските граждани в хипотезата по чл. 75,т.5 ЗБЛД, независимо от транспонирането на тази разпоредба в българското право, е извън обхвата на буквалното тълкуване и яснота при правоприлагането, което с оглед общата му задължителна приложимост следва да бъде направено от Съда на Европейския съюз, предвид и юриспруденцията на този съд - например практиката по делото *Nana Yiadom* (CEO, Решение 9.11.2000 г., *Nana Yaa Konadu Yiadom*, дело C-357/98). В решението се посочва, че нуждата от еднакво прилагане на правото на Съюза и принципа на равенство изискват условията на дадена разпоредба на това право, която не прави изрично позоваване на правото на държавите-членки за целите на определяне на нейното значение и обхват, каквато е разпоредбата на чл.27 от

Директива 2004/38, трябва обичайно да се направи самостоятелно и еднообразно тълкуване за цялата територия на Съюза, т.е. тълкуването следва да се направи от Съда на Европейския съюз.

За посочената усложнена хипотеза на ограничаване на свободата на движение на гражданин на ЕС, на основание наличие на публично задължение на търговско дружество, чийто управител е този гражданин, не е налице изрична уредба по правото на ЕС и не е предвидена изрична правна възможност държавите членки да въведат такива норми. Съдът като съобрази целта на нормите на Директива 2004/38, както и Кодекса за Шенгенските граници - да се въведат общи принципи, приложими в държавите членки при ограничаване на тази свобода, както и целите на Директива 2008/55 и Регламент 1179/2008г., за защита на финансовите интереси на Съюза и на държавите-членки, както и предвиденото с Договора за създаване на Европейската общност, допълнен с Единния европейски акт, вътрешният пазар да обхваща пространство без вътрешни граници, в които области компетентността е поделена между Европейския съюз и държавите-членки съгласно чл. 4, параграф 2, б. „а” и „и” от ДФЕС намира, че е служебно задължен да поиска тълкуване на приложимите разпоредби по правото на Съюза от Съда на Европейския съюз.

С оглед на изложеното, Административен съд С. –град, Първо отделение, 12 състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТПРАВЯ ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ до Съда на Европейския съюз, на основание чл. 267, алинея 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз, и по реда на чл. 104 от Процедурния правилник на същия съд, със следните въпроси:

1. Следва ли забрана за напускане на територията на държава-членка на Европейския съюз, наложена на гражданин на същата, в качеството му на управител на търговско дружество, регистрирано по правото ѝ, за непогасени публични задължения на това дружество, да съответства на предвиденото съображение за защита на „обществения ред” по чл. 27, параграф 1 от Директива 2004/38 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО, при условията на главно производство и когато едновременно са налице следните условия:

1.1. в Конституцията на тази държава-членка не е предвидено ограничаване на свободата на движение на физическите лица с цел защита на обществения ред;

1.2. съображението „обществен ред” като основание за налагане на посочената забрана се съдържа в национален закон, приет при транспониране на друг акт на правото на Европейския Съюз;

1.3. предвиденото съображение „обществения ред” по смисъла на посочената норма на директивата, съдържа и съображението „за защита на правата на други граждани”, когато се предприема мярка за осигуряване на постъпления в бюджета на държавата-

членка чрез погасяването на публични задължения?

2. Следва ли от предвидените ограничения и условия за упражняване на свободата на движение на граждани на Европейския съюз и от мерките, приети за тяхното осъществяване по правото на Съюза, при условията на главното производство, че допускат национална правна уредба, която предвижда налагането на принудителна административна мярка „забрана за напускане на страната”, от държава-членка на гражданин на същата държава, в качеството му на управител на търговско дружество, регистрирано по правото на същата държава-членка, за неплатени публични задължения към тази държава, квалифицирани по правото ѝ като задължения в „големи размери”, когато за погасяване на това задължение е допустимо прилагането на процедурата за сътрудничество между държавите-членки, предвидена по Директива 2008/55 ЕО на Съвета от 26.05.2008г. относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки, както и на Регламент (ЕО) № 1179 /2008г. на Комисията от 28.11.2008г. за установяване на подробни правила за прилагане на някой разпоредби на последната директива?

3. Следва ли от принципа за пропорционалност и предвидените ограничения и условия за упражняване на свободата на движение на граждани на Европейския съюз и от мерките, приети за тяхното осъществяване по правото на Съюза, респективно от критериите по чл. 27, параграфи 1 и 2 от Директива 2004/38 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО, при условията на главното производство, да се тълкуват в смисъл, че допускат при наличието на публично задължение на търговско дружество, регистрирано по правото на държава-членка, квалифицирано като „задължение в големи размери” по правото на същата държава, да се въведе забрана за напускане на тази държава-членка на физическо лице - управител на това дружество, при едновременно наличие на следните условия:

3.1. наличието на публично задължение в „големи размери” се счита за истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен интерес на обществото, преценката за което е извършена от законодателя чрез въвеждането на конкретната административна мярка „забрана за напускане на страната”;

3.2. не се предвижда преценка на обстоятелства, свързани с личното поведение на управителя и засягане на основни негови права, като правото му да упражнява трудова заетост по друго правоотношение, свързана с пътуване в чужбина;

3.3. не се преценяват последиците за търговската дейност на дружеството – длъжник и възможностите за плащане на публичното задължение след налагане на забраната;

3.4. забраната се налага по искане, което има обвързващ характер, в случай, че с него се удостоверява съществуването на публично задължение на конкретно търговско дружество в „големи размери”, необезпечаването му до размера на главницата и лихвите, както и качеството на орган на управление на същото търговско дружество на лицето, спрямо което се иска налагане на забраната;

3.5. забраната се налага за срок до пълното погасяване или обезпечаване на публичното задължение, без да се предвижда преразглеждането на забраната по искане на адресата до органа, който е наложил забраната и съобразяване с давностните срокове за погасяване на задължението?

СПИРА производството по адм. д.9103/2009г. по описа на Административен съд С. – град, Първо административно отделение, 12 състав, на основание чл. 631,ал.1 от Граждански процесуален кодекс.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО НЕ ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ.

Административен съдия: